

Arrest

nr. 280 318 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUNDAHL
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS *loco* advocaat L. LUNDAHL en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pers, afkomstig uit de stad Teheran en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U bent getrouwd en heeft twee dochters. Uw vrouw en dochters verblijven momenteel nog in Iran. In Iran was u tewerkgesteld als freelance sociaal en cultureel journalist.

Tot het jaar 2007 was u lid van de 'Association of Iranian Journalist', maar dan werd de onafhankelijke organisatie overgenomen door de Iraanse overheid naar aanleiding van de commotie die gepaard ging met de verkiezingen van Ahmandinejad. Op deze manier kon het Iraans regime controle uitoefenen. Alle leidinggevend en managers werden opgesloten en vervangen door het regime. Sinds het jaar 2004 maakt u deel uit van de 'International Federation of Journalists' in Brussel.

U kwam in 2005 voor de eerste keer naar België omdat u uitgenodigd werd voor journalistisch onderzoek. U wou echter op dat moment al een verzoek om internationale bescherming indienen. Maar op dat

moment werd uw vader onder druk gezet door het regime opdat u zou terugkeren. Vier dagen na uw terugkeer stierf uw vader aan een hartaanval. Na uw terugkeer naar Iran werd u onmiddellijk ondervraagd door de Iraanse autoriteiten over uw journalistische doeleinden in België. U kon hen echter overtuigen dat u geen slechte bedoelingen had gehad met uw reis naar België en dat het enkel voor journalistieke doeleinden was.

In het jaar 1388 (2009), na de demonstraties van de groene beweging, werden veel journalisten ondervraagd om te zien of zij wisten wie de aanzet gaf tot deze demonstraties. Ook u en vele andere collega's werden gearresteerd en ondervraagd. Vanaf dan begonnen jullie meer onder toezicht te staan en gecontroleerd te worden door de overheid. U werd voor een tweede maal gearresteerd in dey 1396 (december 2017) naar aanleiding van deze protesten. U werd ondervraagd om te zien of u een grote speler was. Hierbij moest u al uw wachtwoorden geven en werd u verplicht al uw kritische berichten op sociale media te verwijderen. Deze waren niet gevaarlijk en waren niet gericht aan de leider maar gewoon klagen over de situatie en de samenleving. Na deze ondervraging werden u en andere journalisten gevraagd om jullie elke zes maanden te melden om een gesprek te voeren. Vervolgens braken er in aban 1398 (november 2019) opnieuw betogingen uit. Bij deze ondervraging vroegen ze u te stoppen met journalistiek werk. U maakte een klik in uw hoofd en dacht aan uw dochters. U hield immers van uw beroep maar u voelde dat u niet langer vragen kon stellen zonder gevaar te lopen, waardoor u uw beroep niet meer goed kan uitoefenen. U zag dat er toen ook bij collega-journalisten vragen werden gesteld rond het neerschieten van het Oekraïens vliegtuig.

U verliet Iran op 26 oktober 2020. Met een studentenvisum kwam u naar België. U had toestemming gekregen uw studies Engelse literatuur hier verder te zetten. Maar na drie maanden zette u uw studie stop wegens de stress die u had omdat u zo ver verwijderd was van uw vrouw en dochters. Uw vrouw kreeg op dat moment ook anonieme telefoontjes waarvan u vermoedt dat deze afkomstig zijn van de Iraanse autoriteiten. Daarnaast heeft u het gevoel dat u niet meer kan terugkeren naar Iran omdat een internationale journalist die reist gemakkelijk kan aanzien worden als een potentiële spion en de diplomatische relatie tussen België en Iran momenteel niet goed is naar aanleiding van Assadollah Assadi. Sindsdien vermoedt u dat u gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten omdat u niet meer aanwezig was elke zes maanden om u te melden voor een gesprek. Uw vrouw en kinderen verplaatsen zich constant zodat zij niet gearresteerd zouden worden en u zou moeten terugkeren om hen vrij te krijgen.

Tevens haalt u aan dat het onmogelijk is om in Iran te leven aangezien u niet religieus bent en dat niet wordt aanvaard. U haalt ook aan dat u van naam wilt veranderen, maar dit in Iran ook niet wordt toegestaan aangezien u de naam van de geestelijke leider draagt.

Op 16 februari 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Iran op opgesloten en gefolterd te worden wegens uw journalistieke activiteiten. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: een kopie van uw paspoort, uw melikaart, uw rijbewijs, uw legerdienstkaart, uw internationaal rijbewijs, een kopie van uw shenasnameh, een legalisatie van vertaling, een geboortecertificaat, een kaart van de 'International Federation of Journalists' geldig tot 2006, een kaart van de 'International Federation of Journalists' geldig tot 2008, een kaart van de 'Association of Iranian Journalists', een kopie van een kaart van de 'Association of Iranian Journalists' van uw echtgenote, enkele boeken van uw vrouw, uw inschrijvingsbewijs aan de VUB met studentenkaart en enkele van uw boeken waar u aan meewerkte.

Na het persoonlijk onderhoud stuurt uw advocaat nog een lijst door van journalisten, activisten, studenten, advocaten en gewone mensen die gearresteerd werden in Iran in het voorbije jaar, één van uw werkstukken genaamd 'Authoritarianism in the macro-cultural policies of the country' en opmerkingen die u maakte bij het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Iran opgesloten en gefolterd te worden wegens uw journalistieke activiteiten (CGVS, p. 11). Daarnaast vreest u dat u omwille van uw verblijf in België en de verslechterde relatie tussen Iran en België als spion aanzien te worden (CGVS, p. 11, 15). Tevens geeft u aan dat u uw

voornaam, omdat u ze deelt met Khomeini, zou willen veranderen, hetgeen in Iran niet toegelaten is (CGVS, p. 4).

Vooreerst erkent het CGVS dat journalisten en mensen die in Iran in de media werken problemen kunnen ondervinden. Uw profiel en de door u aangehaalde problemen zijn echter niet van die aard dat u het CGVS ervan kan overtuigen dat u omwille van uw vroegere tewerkstelling een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Iran. Het loutere feit dat u in Iran actief was als journalist en schrijver volstaat evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen maar u blijft in casu in gebreke.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds in het jaar 2005 naar België kwam voor een periode van drie maanden (CGVS, p. 4). U kwam op dat moment al met de intentie om een asielprocedure op te starten, maar deed dit uiteindelijk niet omdat uw vader onder druk werd gezet door het Iraanse regime zodat u zou terugkeren (CGVS, p. 4). Het valt echter op dat u geen informatie kunt geven over de druk die toen op uw vader zou zijn gezet. U leidde het af van zijn manier van doen en laten en aan zijn ogen (CGVS, p. 4-5, 11-12). Hoewel er begrepen kan worden dat u deze zaken moeilijk over de telefoon met uw vader kon bespreken deed u dit ook niet direct na uw terugkeer uit Europa. Als verklaring werpt u op dat uw vader een arrogant persoon is die uw vraag afblokte door te stellen dat het uw zaken niet waren (CGVS, p.12). Dit is allerm minst ernstig. U werd immers door uw vader gesommeerd om uw idee om bescherming te zoeken in België te laten varen en naar Iran terug te keren waar u uw leven in gevaar achtte. Derhalve kan er minstens van u verwacht worden dat u zich niet zou neerleggen bij insinuaties voor uw vertrek en een bot afblokken na uw vertrek, maar dat u wel degelijk ernstige pogingen zou ondernemen om van uw vader of zijn omgeving meer te weten te komen over de veronderstelde druk die uw vader zou hebben gekend. Dat u hiervoor geen tijd had omdat uw vader vier dagen na uw terugkeer aan een hartaanval stierf, zoals u in de opmerkingen bij de notities opwerkt, kan niet volstaan als uitleg. Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in de geschetste omstandigheden zo snel mogelijk ontdekte waarom u moest terugkeren en welk risico voor uw leven er mogelijk bestond. Bovendien begon uw vader pas een maand na uw aankomst in België er op aan te dringen dat u naar huis moest terugkeren en vertrok u pas na drie maanden en één dag (CGVS, p. 4, 12). Dit gaf u bijgevolg ruim genoeg de tijd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kwam in oktober 2020 een tweede keer naar België (CGVS, p. 4) waar u nogmaals naliel uw vrees kenbaar te maken terwijl op dat moment uw problemen actueel waren. U diende pas op 16 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de daartoe bevoegde instanties. Nochtans verklaart u dat uw studentenvisum een middel was om Iran te kunnen verlaten (CGVS, p. 15-16). Dat u uw afwachtende houding tracht te vergoelijken door te stellen dat u eerst uw formaliteiten in orde wou brengen, waaronder uw woonst en u even uw problemen wou vergeten en hier studeren kan niet overtuigen (CGVS, p. 16). In 2005 had u ook afgewacht en ontstonden er volgens u problemen met uw vader. Dat u nogmaals afwacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook niet ernstig. Van iemand die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder dient er aangehaald te worden dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u effectief gezocht wordt door de Iraanse overheid. Zo verklaart u een sociaal en cultureel journalist te zijn, waarbij u er verschillende malen de nadruk legt op het feit dat u geen politiek journalist bent (CGVS, p. 6, 9, 16-17). U verklaart te schrijven over literatuur, kunst, muziek, cinema en theater, waarvan u verschillende van uw werken voorlegt. Hoewel u aanhaalt dat u wel bepaalde politieke ideeën en inzichten heeft, maakt u duidelijk dat u er niet over schrijft en uw ideeën voor uzelf houdt (CGVS, p. 17). Op basis van uw verklaringen kan u het profiel van politiek opposant niet toegedicht worden. Uw stelling dat uw collega's, studenten of fotografen snel in de gevangenis terechtkomen eens ze iets van kritiek uiten tegen het justitieel beleid en u niet noodzakelijk een politiek activist hoeft te zijn om gevaar te lopen kan niet volstaan (CGVS, p. 17). U verwijst er naar de algemene situatie van journalisten en mensen met een mening en stelt dat u ook tot dit profiel behoort, maar van enige concrete feiten waarom u specifiek gevisieerd zou worden maakt u geen enkele melding (CGVS, p. 17). De door u gearresteerde collega's werden door de overheid gevisieerd omwille van het onderzoek dat ze deden naar verdacht overheidsop treden, de overheid aanklaagden of hun onvrede met het beleid uitten, zo zegt u (CGVS, p.11). Zoals aangehaald nam u naar eigen zeggen geen standpunt tegen de Iraanse overheid in. U haalt de namen aan van

verschillende mensen waaronder Zam Roullah en Masih Alinejad, maar bevestigt dat u gelukkig geen harde oppositie voert en ze dit met u niet zullen doen (CGVS, p. 11), waardoor u opnieuw uw belang als socio-cultureel journalist, die de jaren voor zijn vertrek nauwelijks actief was, voor het Iraans regime niet aantoonst (CGVS, p. 12). Evenmin volstaat het feit dat u niet langer bereid bent om aan zelfcensuur te doen (CGVS, p. 17). Dat u in het verleden in uw socioculturele artikels en werken geen politieke ideeën uitte om uzelf en uw familie te beschermen en dat u dit in de toekomst opnieuw zou moeten doen kan niet beschouwd worden als vervolging of reële schade. Bovendien maakt u duidelijk dat u uw eigen prioriteiten stelt waar uw eigen belang en dat van uw vrouw en kinderen voorrang heeft, waardoor u ervoor kiest om sociaal en cultureel te schrijven en zelfs nauwelijks nog actief was de laatste jaren in Iran (CGVS, p. 5, 12-13, 17). Gevraagd of u niets anders zou kunnen doen van beroep, antwoordt u dat journalistiek het enige is dat u kent, en u zou sterven als u iets anders zou moeten doen (CGVS, p. 17). Nochtans haalt u tegelijkertijd aan dit wel te willen doen voor uw familie (CGVS, p. 17). Het is frappant dat u aanhaalt niets anders te kunnen doen en dat u niet langer bereid bent om aan zelfcensuur te doen, terwijl u nauwelijks nog actief in Iran was omdat u uw vertrek voorbereidde en geen argwaan wou wekken (CGVS, p. 8, 12). U verklaart zelf dat u voor uw vertrek ervoor zorgde dat uw profiel minder gevoelig werd en dit na uw aankomst in België zo houdt (CGVS, p. 12-13). Derhalve moet er besloten worden dat u niet heeft aangetoond dat het niet kunnen tewerkgesteld zijn in de sector van uw keuze voor u vervolging of ernstige schade inhoudt. Op basis van uw voorbije en huidige activiteiten kan niet geconcludeerd worden dat u een bedreiging vormt voor het Iraanse regime en dat u daarom vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Naast de vaststellingen omwille van de aard van uw werk in Iran kan er evenmin uit de problemen die u en familie in Iran hebben gekend afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming heeft. Zo heeft u overigens nooit dreigementen gekregen op uw publicaties. Behalve dan dat sommige werken gecensureerd werden en het feit dat u zich, net zoals vele andere journalisten, na de commotie in verband met de protesten, elke zes maanden een gesprek moest ondergaan waar u vragen werden gesteld over uw werk en of jullie als journalist meer informatie hadden over wie deze beweging in gang zette (CGVS, p. 9-10, 14; zie opmerkingen na persoonlijk onderhoud) kan niet volstaan als indicatie dat uw vrijheid en integriteit in gevaar zou zijn bij terugkeer naar Iran, zoals u vreest. Dat de overheid via manipulatie en door hun vragen op een bepaalde manier te stellen er zou kunnen voor zorgen dat u toch in de problemen zou kunnen geraken is een hypothese die u niet hard maakt (CGVS, p. 9-10, 14). Eveneens haalt u foltering aan als middel die de Iraanse autoriteiten soms gebruiken om mensen zaken te doen bekennen die ze niet deden (CGVS, p. 10, 14). Deze veronderstellingen gaan uit van de intrinsieke waarde van uw journalistiek werk voor het Iraans regime en minstens het vermoeden van oppositiepraktijken die ze met zich zou meedragen. Zoals eerder aangehaald slaagt u er door de aard van uw werk en uw voorzichtige inborst er niet in om aan te tonen dat u van belang zou zijn voor de Iraanse staat. Verder vermoedt u dat de autoriteiten uw huis in de gaten hielden en de autoriteiten u opbelden na uw vertrek (CGVS, p. 13-14). Niet alleen betreft dit opnieuw speculatie van langs uw kant, u bent ook tegenstrijdig in uw verklaringen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de autoriteiten, meer bepaald de Sepah, na uw vertrek naar uw vrouw gekomen is om te vragen waar u was. Uw vrouw zou hen toen geïnformeerd hebben dat u weg was waarop ze zeiden dat u dringend naar hen moest gaan om informatie te verschaffen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 23.02.2021). Echter vertelt u een ander verhaal tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaart u dat uw vrouw tot op heden zelf niet gecontacteerd werd door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 13). U haalt wel aan dat uw vrouw u inlichtte dat er enkele telefoonoproepen waren met een anoniem nummer en dat voor u duidelijk is dat het over de autoriteiten gaat aangezien u dit al meemaakte in het verleden (CGVS, p. 13-15). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen antwoordt u plots dat uw vrouw de telefoon opnam en dacht dat het een collega kon zijn of een bedrijf betreffende water of elektriciteit waarop zij hen informeerde dat u niet in het land was (CGVS, p. 18). Nochtans had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald dat uw vrouw niet gecontacteerd werd (CGVS, p. 18). Hierop antwoordt u dat zij inderdaad niet gecontacteerd werd aangezien de Iraanse autoriteiten uw gsm belden die bij uw vrouw lag, dus haar niet hebben gecontacteerd (CGVS, p. 18). Uw vergoelijking doet wenkbrauwen fronsen en kan niet overtuigen. Bij de DVZ vertelde u nadrukkelijk dat Sepah naar uw vrouw gingen om te vragen waar u was. Verder vertelt u dat er alarmbellen afgaan bij de autoriteiten aangezien u uw telefoon niet beantwoordt en ze nu zoeken waar u zou kunnen zijn (CGVS, p. 14). U vermoedt dat de autoriteiten nu achter uw gezin gaan aangaan omdat uw gezin uw zwakte is (CGVS, p. 14), maar u houdt u het bij loutere vermoedens. Uw these dat de Iraanse overheid probeert te ontdekken waar u verblijft is opmerkelijk daar u Iran op legale wijze met een visum voor België per vliegtuig verliet (Verklaring DVZ, vraag 32). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u of uw familieleden in die mate problemen kenden omwille van uw vroegere tewerkstelling dat er een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aangenomen kan worden.

Verder blijkt ook dat u vreest om gezien te worden als een spion door uw verblijf in België aangezien Assadollah Assadi gearresteerd werd in België en u zich nu in het huis van de vijand bevindt (CGVS, p. 11, 15). U haalt aan dat u geen gewoon mens bent, maar een journalist (CGVS, p. 15). U geeft toe dat er geen concrete aanwijzingen zijn waardoor u gezien zou worden als spion (CGVS, p. 15), maar speculeert opnieuw dat de overheid kan zoeken en blijven zoeken tot ze iets vinden waarvan ze u zouden kunnen beschuldigen (CGVS, p. 11). Ook dit is een blote bewering waarvan u niet slaagt deze te staven en bijgevolg niet aannemelijk maakt dat u louter door het feit dat u vroeger als journalist tewerkgesteld was en in België verblijft gezien zal worden als een spion. Hierbij dient nogmaals in herinnering gebracht te worden dat u zich nooit als dissident journalist opstelde of zelfs maar een gevoelige mening of insteek gaf, zoals hierboven aangehaald. Na het persoonlijk onderhoud voegt uw advocaat nog toe dat u een International Federation Journalist (IFJ) kaart hebt uit Brussel, waarna u verwijst naar het potentiële gevaar om als spion te worden gezien (zie opmerkingen na het persoonlijk onderhoud). Echter had u deze kaart al sinds 2004, lang voor uw vertrek uit Iran en kende u daardoor geen problemen. Er kan hier aan worden toegevoegd dat u niet langer over een IFJ-lidkaart beschikt omdat deze is verlopen en u de voorbije jaren niet actief genoeg was in Iran om een nieuwe aan te vragen (CGVS, p. 8). U verwijst tevens naar de arrestatie van Ahmad Reza Djalali en Hamid Babaei (zie opmerkingen na het persoonlijk onderhoud). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw situatie helemaal anders is. Djalali en Babaei werden beiden gearresteerd door de Iraanse overheid omdat ze als houder van een legaal verblijf in Europa weigerden om te spioneren en/of omdat ze om dezelfde redenen als drukkingsmiddel tegen de betrokken overheden gebruikt konden worden. Zo beschikt u niet over een verblijf in België, waardoor de Iraanse autoriteiten u niet kunnen vragen om te spioneren in België of de Belgische autoriteiten onder druk zouden kunnen zetten met uw arrestatie. De twee individuele gevallen van Ahmad Reza Djalali en Hamid Babaei komen niet overeen met uw casus. Het volstaat allerm minst om naar de situatie van derden te verwijzen om een internationale beschermingsnood te staven. Een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto aangetoond te worden en daar blijft u in gebreke. Daarnaast kan niet afgeleid worden dat een verblijf in België, waar u momenteel geen beroepsactiviteiten heeft die bepalend zijn voor uw problemen, voldoende is om als spion gezien te worden.

Daarnaast haalt u als bijkomende reden aan dat u niet religieus bent en u uw naam niet kan veranderen aangezien het een misdadig zou zijn om de naam van Khomeini niet meer te dragen (CGVS, p. 3-4). Zo blijkt dat u al sinds uw middelbare school niet langer tot een religie toebehoort (CGVS, p. 18-19). Er dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen kende in Iran door deze geloofsafval, noch met de autoriteiten. Zo haalt u aan nog steeds respectvol om te gaan met alle religies en dit niet de reden is van uw verzoek (CGVS, p. 19). U bevestigt dat indien u dit voor uzelf houdt, u veilig blijft (CGVS, p. 19). Bovendien dient vastgesteld dat u hieromtrent ook geen enkele vrees aanhaalde bij het afnemen van uw verklaringen voor de DVZ (Vragenlijst CGVS). Uit het verlaten van uw geloof kan er dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. Over uw verklaringen over uw onvrede met uw voornaam dient opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. De kopie van uw paspoort, melikaart, shenasnameh, (internationaal) rijbewijs, geboortecertificaat en legerdienstkaart vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit hetgeen niet ter discussie staat. Uw lidkaarten en deze van uw vrouw van de 'International Federation of Journalists' en 'Association of Iranian Journalists' tonen aan dat u en uw vrouw journalisten waren in Iran. De voorgelegde boeken van u vallen binnen het domein van de cinematografie terwijl uw vrouw haar boek handelt over archetypes van vrouwen binnen de mythologie. Dat uw vrouw over dit thema schrijft toont evenwel niet aan dat uw vrouw een vrouwenactiviste is zoals u beweert (CGVS, p. 10). Uw cinematografische boeken werden (deels) en met uw goedkeuring gecensureerd voor publicatie, zo werd uw boek over de film "Lost in translation" gecensureerd wegens te erotisch (CGVS, p.16). De door u opgesomde artikels werden – van één artikel legt u een vertaling neer – werden eveneens gecensureerd en niet gepubliceerd. Niet alleen laat u na aan te tonen dat er sprake was van censuur en dat u deze artikels ter publicatie aanbood, ook moet er vastgesteld worden dat zelfs indien deze artikels gecensureerd en geweigerd werden u gezien bovenstaande vaststellingen geenszins aannemelijk maakt dat dit gebeurde omwille van inhoud die door de Iraanse staat als dergelijke bedreigend werd ervaren dat u nood aan internationale bescherming heeft. Het inschrijvingsbewijs en uw studentenkaart tonen aan dat u ingeschreven was aan de Vrije Universiteit van Brussel, maar bevestigen uw relaas niet.

De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijke onderhouden werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker citeert een passage uit de bestreden beslissing en voert aan:

"Verwerende partij draait de bewijslast om, en besluit dat er door een gebrek aan objectieve informatie of indicaties, van mag worden uitgegaan dat er wel geen reëel risico zal bestaan op ernstige schade. Nochtans heeft verwerende partij op grond van artikel 10.3, b) van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) de verplichting om betrouwbare informatie uit objectieve bronnen te verzamelen, een verplichting waaraan zij in casu op frappante wijze is tekort geschoten.

Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier is enige objectieve bron of landeninformatie terug te vinden die zou bevestigen dat journalisten met het profiel van verzoeker geen problemen zouden ondervinden. Waarop verwerende partij haar beslissing stoelt is dan ook maar te raden.

Verwerende partij geeft nergens aan waarom zij van mening is dat er wél voldoende bronnen beschikbaar zijn om een inschatting te kunnen maken van verzoekers beschermingsnood. Zij besluit echter wel om een weigeringsbeslissing te nemen in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij schendt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel, en de onderzoeks- en samenwerkingsplicht die op haar rusten. Zoals ook reeds bevestigd werd door uw Raad, heerst er een gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties. Deze gedeelde bewijslast werd opgenomen in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat een omzetting vormt van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU), en houdt positieve verplichtingen in voor het CGVS (zie RvV, nr. 203524, 4 mei 2018)."

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker kwam in 2005 voor een eerste maal voor drie maanden naar België. Hij vroeg toen geen asiel aan aangezien hij onder druk gezet werd via zijn vader om terug te keren naar Iran.

In oktober 2020 kwam verzoeker voor een tweede maal naar België met een studentenvisum. Hij diende op 16 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij tot februari 2021 wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, hetgeen laattijdig zou zijn.

Verwerende partij verliest echter uit het oog dat verzoeker op een legale wijze in België verbleef, en er dus geen risico op een repatriëring naar Iran was.

Art. 50, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, binnen de acht werkdagen nadat zijn verblijf beëindigd of ingetrokken is een verzoek om internationale bescherming moet doen.

Verzoekers studentenvisum was geldig tot oktober 2021 (stuk 3). Toen hij in februari 2021 zijn verzoek tot internationale bescherming indiende, had hij bijgevolg nog een verblijfsrecht in België, waardoor er geen sprake is van laattijdigheid. Verzoeker diende immers zijn verzoek tot internationale bescherming in vooraleer zijn verblijfsrecht (op basis van zijn studies) beëindigd werd."

Verzoeker wijst in dit kader ondergeschikt op het arrest *F.G. tegen Zweden* van het EHRM, waarin er geoordeeld werd dat "men niet aan verzoekers geloofwaardigheid vermag te twifelen louter omdat hij zijn bekering niet direct heeft opgebracht". Tevens wijst hij op artikel 10.1 van de Procedurerichtlijn en een bijdrage van UNHCR.

Verzoeker benadrukt, waar geoordeeld wordt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten, vervolgens andermaal *“dat er geen objectieve informatie wordt aangehaald die stelt dat sociaal en cultureel journalisten geen gevaar zouden lopen in Iran. Verzoeker heeft ook duidelijk verklaard dat politiek, de samenleving en haar sociale aspect en cultuur wel degelijk erg verweven zijn in Iran:*

(...)

Daarnaast zijn ook verschillende werken van verzoeker gecensureerd alvorens zij gepubliceerd mochten worden

(...)

Wanneer gekeken wordt naar objectieve informatie over journalisten in Iran, lezen we het volgende:

(...)

In de bovenstaande objectieve bronnen wordt aldus nergens een onderscheid gemaakt tussen politiek en niet-politiek journalisten.

Dat wordt ook bevestigd in het recentste ambtsbericht van de Nederlandse Rijksoverheid van mei 2022, waarin verschillende voorbeelden worden gegeven van zowel kritische burgers als allerlei journalisten die onder druk gezet, vervolgd en opgesloten worden. Daarbij wordt duidelijk dat ook niet-politieke onderwerpen hiertoe aanleiding kunnen geven, zoals sociale armoede, economie en online activiteiten:

(...)

Er bestaat een apart rapport over de ‘war on journalism’ in Iran van april 2022, waarin een weergave wordt gegeven van journalisten die opgesloten werden maar ook belaagd werden door de Iraanse overheid:

(...)

Alle verklaringen van verzoeker komen overeen met voorgaande objectieve laneninformatie: hij werd regelmatig gehoord op gesprek, werd gevolgd door de Iraanse overheid, en zijn familie werd onder druk gezet. Verzoeker legde verschillende documenten neer:

(...)

Daarbij komt dat het CGVS er toe gehouden is om alle onderzoeksmaatregelen te nemen die nodig zijn om de authenticiteit en geloofwaardigheid van de voorgelegde documenten te beoordelen.

Deze verplichting tot samenwerking bij de bewijsvoering volgt zowel uit de richtlijnen van UNHCR als uit de Europese regelgeving:

(...)

De verplichting tot samenwerking van het CGVS wordt bevestigd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

(...)

Ook Uw Raad onderschrijft dit principe in haar rechtspraak, zie bijvoorbeeld RvV arrest nr. 56.584 van 24 februari 2011:

(...)

Alle stukken die verzoeker neerlegde, alsook de aangehaalde COI, vormen op zijn minst een begin van bewijs van verzoekers' risico op vervolging als zijnde journalist in Iran (die lange tijd in het buitenland heeft verbleven)."

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker zou niet hebben aangetoond dat hij effectief gezocht wordt door de Iraanse overheid. Daarnaast zouden de problemen die verzoeker en zijn familie in Iran gekend hebben, niet worden afgeleid dat hij nood aan internationale bescherming zou hebben.

Ten eerste heeft verzoeker zijn familie in een andere woning moeten onderbrengen om onder te duiken, werd hij opgebeld door de overheid, werd hij gecontroleerd op zijn werk en heeft hij aan verregaande zelfcensuur moeten doen.

Ten tweede heeft verzoeker na het gehoor bij verwerende partij documenten ontvangen via zijn advocaat in Iran die wel degelijk aantonen dat hij gezocht wordt door de Iraanse overheid. Zo verkreeg hij een uitnodiging voor verhoor van de derde afdeling van het bureau van de officier van justitie van het district 33 Shahid Moqaddas (Evin) Teheran, om op gesprek te komen aangaande bepaalde aantijgingen in een dossier betreffende verzoeker (stuk 4).

Daarnaast verkreeg verzoeker ook een brief van zijn Iraanse advocaat daterende van 2 maart 2022 waarin deze verzoeker aanraadt zijn situatie zo snel mogelijk in orde te brengen, aangezien hij geconvoceerd is geweest door het parket van Teheran maar niet in het land is dus gezien wordt als zijnde gevlucht en zonder adres. Daardoor kunnen zijn bezittingen in beslag genomen worden (stuk 5).

Deze documenten vormen op zijn minst een bewijs dat verzoeker wel degelijk gezocht wordt door de Iraanse overheid. Deze kunnen niet zomaar afgedaan worden, en dienen op zijn minst grondig onderzocht te orden aangezien zij de verklaringen en vrees van verzoeker ondersteunen."

Betreffende de motivering inzake zijn verklaring niet religieus te zijn, betoogt verzoeker verder:

“Verwerende partij verliest daarbij uit het oog dat er in Iran (in tegenstelling tot België) geen sprake is van een scheiding tussen kerk en staat, en er in Iran geen onderscheid wordt gemaakt tussen de wetten van het land en van de Islam. De Islam (of toch de interpretatie die hieraan wordt gegeven door het regime) vormt net de basis voor de wetten van het land. Verwerende partij had dit kunnen afleiden uit de officiële naam van het land, namelijk de Islamitische Republiek Iran. Verzoeker groeide op in deze Islamitische Republiek, waar zijn dagelijks leven totaal gedomineerd werd door de Islamitische wetgeving die de geestelijken en het regime opleggen aan de burgers. In dergelijke samenleving een geloofsafval toegeven staat gelijk aan het afwenden van de staat en het regime.

De samenvatting in de bestreden beslissing van de redenen waarom verzoeker geen gegronde vrees zou hebben omtrent zijn geloofsafval, is te simplistisch. Verwerende partij stelt te kort dat verzoeker niets te vrezen heeft aangezien hij steeds zijn geloofsafval voor zich heeft gehouden, en dit bij terugkeer naar Iran opnieuw zou kunnen doen:

(...)

Deze argumentatie gaat in tegen de kern van het vluchtelingenrecht en de geldende rechtspraak. Individuen kunnen volgens de richtlijnen van UNHCR vervolgd worden wegens hun geloof zelfs als ze geen of weinig kennis van dit geloof hebben.

(...)

Het EHRM heeft in § 145 van het Grote Kamer arrest van F.G. tegen Zweden uiteengezet dat voor een sur place claim op basis van een bekering men 2 zaken moet nagaan: 1) de oprechtheid van de bekering op basis van de omstandigheden waarin de bekering heeft plaatsgevonden, en 2) het risico bij terugkeer en of van de verzoeker kan verwacht worden als bekeerling te leven in het herkomstland. Een persoon die oprecht bekeerd is kan niet verwacht worden zijn geloof te verbergen omwille van een vervolgingsrisico

(...)

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door tegenpartij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers bekering relaas geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot enige twijfels dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden:

(...)

Verzoekende partij heeft zijn atheïsme/geloofsafval aannemelijk gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielaanvraag dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet.

Zo heeft verzoeker het volgende verklaard over zijn atheïsme/geloofsafval:

(...)

Dit strookt volledig met de COI die voorhanden is hieromtrent (zie infra). Of verzoeker daarbij zelf aangeeft dat dit niet de hoofdreden van zijn verzoek om internationale bescherming is, is niet van tel. Het is aan verwerende partij om grondig te onderzoeken of verzoeker bij terugkeer een vrees voor vervolging heeft hieromtrent, hetgeen zij duidelijk niet gedaan heeft.

Verwerende partij haalt tot slot aan dat er geen concrete aanwijzingen zijn waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers geloofsafval. Zelfs mocht dit het geval zijn, betekent dit niet dat verzoeker zonder problemen zich opnieuw in Iran kan vestigen.

Zoals blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dient religie gezien te worden als een geloof, als een identiteit, en als een levenswijze

(...)

Religieuze beleving of net geen religieuze beleving kan gezien worden als dermate fundamenteel voor de menselijke identiteit dat niemand zich gedwongen zou mogen zien die te verbergen, af te zweren om vervolging te vermijden. Van verzoeker mag bijgevolg niet verwacht worden dat hij zijn geloofsafval in Iran dient te verbergen of af te zweren om vervolging te vermijden.

Verwerende partij brengt geen enkele informatie aan die toelaat het risico te beoordelen voor verzoeker in geval van terugkeer.

Zoals er in het Beyond Proof rapport van UNHCR wordt samengevat:

(...)

Verwerende partij heeft op o.a. grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.”

Vervolgens citeert verzoeker artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU, artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet, rechtspraak van het Hof van Justitie en de artikelen 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn. Vervolgens doet hij gelden:

“Mocht verwerende partij wel de moeite hebben genomen om relevante landeninformatie op te zoeken, dan had ze kunnen merken dat verzoeker als geloofsafvallige een bijzonder risicoprofiel heeft.

Zo stelt USDOS van juni 2022 dat het aantal personen in Iran die niet geloven en niet religieus zijn stijgt, maar dat deze personen hier niet openlijk voor durven uitkomen gezien de gevolgen:

(...)

Hetzelfde blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse Rijksoverheid van februari 2021:

(...)"

Verzoeker besluit:

"Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen kan men niet besluiten dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door hem het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"1. In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een bewijs van zijn initiële verblijfsrecht op basis van een studentenvisum (bijlage 3), een convocatie om op gehoor te komen met vertaling dd. 13/02/2022 (bijlage 4) en een brief van zijn advocaat in Iran met vertaling dd. 02/03/2022 (bijlage 5) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 10 oktober 2022 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft een e-mailverkeer tussen verzoekers advocaat in Teheran en verzoekers advocaat in België, een kopie van de advocatenkaart van verzoekers advocaat in Teheran met beëdigde vertaling en een aantal foto's en artikels omtrent verzoekers culturele bezigheden in België.

3.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende een aantal stukken neer die hij omschrijft als:

"1. 2 originele vertalingen van

- Brief van advocaat van Iran

- Oproeping om te verschijnen in de rechtbank in Iran

2. verklaring van verzoeker ivm huidige situatie mbt journalisten in Iran".

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt

voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Waar verzoeker in diens bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde verklaring gewag maakt van het gegeven dat hij werkt en belastingen betaalt in België en dat hij geen extra last vormt voor de Belgische samenleving, dient voorts te worden opgemerkt dat dit geen elementen betreffen op grond waarvan er kan worden besloten tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker. Deze elementen zijn *an sich* immers niet relevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die toelaten om louter op grond van dergelijke overwegingen een internationale beschermingsstatus te verlenen aan verzoeker en de Raad heeft te dezen niet de bevoegdheid om op deze basis een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoeker.

4.5. In zoverre verzoeker in zijn voormelde verklaring daarnaast vraagt om een positieve beslissing te nemen zodat hij zijn vrouw en kinderen kan laten overkomen naar België en kan omhelzen, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog ter zake op een verdoken manier en geheel ten onrechte een gezinshereniging met zijn vrouw en kinderen tracht te bekomen. Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er immers geenszins uit om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te waarborgen of te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt omwille van een aantal redenen niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Vooreerst zou hij zijn land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land omwille van de journalistieke activiteiten die hij in het verleden voerde. Daarnaast zou hij vrezen er te worden gevisieerd of vervolgd ten gevolge van zijn verblijf in België, de verslechterde relaties tussen Iran en België en het feit dat hij daardoor als spion zou riskeren te worden beschouwd. Voorts haalt verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure in zijn aanvullende nota's aan dat hij zou hebben deelgenomen aan de protesten van Iraniërs en dat hij in deze context een manifest en een petitie zou hebben gepland, voorbereid en verspreid. Tevens geeft verzoeker aan dat hij culturele activiteiten voerde in België. Verder haalde en haalt verzoeker aan dat hij niet (langer) religieus was en is, alsmede

dat hij zijn voornaam wilde veranderen omdat hij deze deelde met Khomeini doch dat zulks in Iran niet toegelaten is.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, uit de door verzoeker aangereikte landeninformatie en uit de lijst met 35 gearresteerde journalisten die verzoeker bij zijn tweede aanvullende nota voegt geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker in Iran in het verleden actief was als sociaal en cultureel journalist (en, zoals hij zelf meermaals benadrukte, dus niet als politiek journalist) zou kunnen volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar deze louter algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon, dan ook geheel niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd ten gevolge van zijn beroepsverleden in Iran. Verzoeker dient zulks *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke situatie en omstandigheden aannemelijk te maken.

Dat verzoeker ten gevolge van zijn beroepsverleden als sociaal en cultureel journalist iets zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar Iran, wordt daarbij echter vooreerst kennelijk ondergraven door verzoekers houding en gedragingen gedurende de voorbije decennia. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds in het jaar 2005 naar België kwam voor een periode van drie maanden (CGVS, p. 4). U kwam op dat moment al met de intentie om een asielprocedure op te starten, maar deed dit uiteindelijk niet omdat uw vader onder druk werd gezet door het Iraanse regime zodat u zou terugkeren (CGVS, p. 4). Het valt echter op dat u geen informatie kunt geven over de druk die toen op uw vader zou zijn gezet. U leidde het af van zijn manier van doen en laten en aan zijn ogen (CGVS, p. 4-5, 11-12). Hoewel er begrepen kan worden dat u deze zaken moeilijk over de telefoon met uw vader kon bespreken deed u dit ook niet direct na uw terugkeer uit Europa. Als verklaring werpt u op dat uw vader een arrogant persoon is die uw vraag afblokte door te stellen dat het uw zaken niet waren (CGVS, p.12). Dit is allerm minst ernstig. U werd immers door uw vader gesommeerd om uw idee om bescherming te zoeken in België te laten varen en naar Iran terug te keren waar u uw leven in gevaar achtte. Derhalve kan er minstens van u verwacht worden dat u zich niet zou neerleggen bij insinuaties voor uw vertrek en een bot afblokken na uw vertrek, maar dat u wel degelijk ernstige pogingen zou ondernemen om van uw vader of zijn omgeving meer te weten te komen over de veronderstelde druk die uw vader zou hebben gekend. Dat u hiervoor geen tijd had omdat uw vader vier dagen na uw terugkeer aan een hartaanval stierf, zoals u in de opmerkingen bij de notities opwerkt, kan niet volstaan als uitleg. Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in de geschetste omstandigheden zo snel mogelijk ontdekte waarom u moest terugkeren en welk risico voor uw leven er mogelijk bestond. Bovendien begon uw vader pas een maand na uw aankomst in België er op aan te dringen dat u naar huis moest terugkeren en vertrok u pas na drie maanden en één dag (CGVS, p. 4, 12). Dit gaf u bijgevolg ruim genoeg de tijd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg en op algemene wijze te herhalen dat hij in 2005 geen asiel aanvraag omdat hij door zijn vader onder druk werd gezet om terug te keren, doet verzoeker namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Dat verzoeker in 2005, ondanks dat hij beweerde dat hij zulks weldegelijk van plan was, geen asielaanvraag indiende en hiervoor geen dienstige uitleg kon verstrekken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees om ingevolge zijn journalistieke activiteiten te worden geviséerd en vervolgd.

Bovendien bleef verzoeker nadat hij in 2005 terugkeerde naar Iran nog eens 15 jaren in Iran wonen en zette hij aldaar zijn journalistieke activiteiten verder, en dit kennelijk zonder daarbij ernstige problemen te ondervinden. In dit kader gaf verzoeker bovendien expliciet aan dat hij de laatste jaren minder activiteiten voerde en dat de Iraanse autoriteiten minder aandacht hadden voor zijn profiel. Tevens verklaarde hij dat hij één keer per jaar een korte reis ondernam met zijn familie, dat het mogelijk was om zulks te doen en dat er geen ban of reisverbod op zijn naam stond. Ook wanneer hij dit een laatste keer deed in 2019, ondervond hij daarbij geen problemen omdat hij niet op de lijst stond (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12).

Daarenboven blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, waaronder verzoekers paspoort en verklaringen, dat verzoeker in 2020 zijn land opnieuw verliet

op legale wijze, onder zijn eigen naam en met gebruik van zijn eigen paspoort, en dit met het oogmerk en de toelating om zijn studies Engelse literatuur, waarvan hij in Iran de bachelor in de linguïstiek voltooide, in België verder te zetten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4-5). Hieruit blijkt duidelijk en genoegzaam dat verzoeker op dat ogenblik kennelijk niet in de negatieve aandacht stond van zijn eigen, nationale autoriteiten.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“U kwam in oktober 2020 een tweede keer naar België (CGVS, p. 4) waar u nogmaals naliët uw vrees kenbaar te maken terwijl op dat moment uw problemen actueel waren. U diende pas op 16 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de daartoe bevoegde instanties. Nochtans verklaart u dat uw studentenvisum een middel was om Iran te kunnen verlaten (CGVS, p. 15-16). Dat u uw afwachtende houding tracht te vergoelijken door te stellen dat u eerst uw formaliteiten in orde wou brengen, waaronder uw woonst en u even uw problemen wou vergeten en hier studeren kan niet overtuigen (CGVS, p. 16). In 2005 had u ook afgewacht en ontstonden er volgens u problemen met uw vader. Dat u nogmaals afwacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is dan ook niet ernstig. Van iemand die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij indertijd nog op legale wijze in België kon verblijven met zijn studentenvisum, staat er namelijk geenszins aan in de weg dat er, indien hij werkelijk nood had aan internationale bescherming, van hem mocht worden verwacht dat hij na aankomst in België zo snel mogelijk om bescherming zou hebben verzocht. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliët dit te doen en na aankomst in België in 2020 maandenlang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet weldegelijk een ernstige negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op grond van verzoekers verklaringen en specifieke profiel met recht gemotiveerd als volgt:

“Verder dient er aangehaald te worden dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u effectief gezocht wordt door de Iraanse overheid. Zo verklaart u een sociaal en cultureel journalist te zijn, waarbij u er verschillende malen de nadruk legt op het feit dat u geen politiek journalist bent (CGVS, p. 6, 9, 16-17). U verklaart te schrijven over literatuur, kunst, muziek, cinema en theater, waarvan u verschillende van uw werken voorlegt. Hoewel u aanhaalt dat u wel bepaalde politieke ideeën en inzichten heeft, maakt u duidelijk dat u er niet over schrijft en uw ideeën voor uzelf houdt (CGVS, p. 17). Op basis van uw verklaringen kan u het profiel van politiek opposant niet toegedicht worden. Uw stelling dat uw collega's, studenten of fotografen snel in de gevangenis terechtkomen eens ze iets van kritiek uiten tegen het justitieel beleid en u niet noodzakelijk een politiek activist hoeft te zijn om gevaar te lopen kan niet volstaan (CGVS, p. 17). U verwijst er naar de algemene situatie van journalisten en mensen met een mening en stelt dat u ook tot dit profiel behoort, maar van enige concrete feiten waarom u specifiek geviséerd zou worden maakt u geen enkele melding (CGVS, p. 17). De door u gearresteerde collega's werden door de overheid geviséerd omwille van het onderzoek dat ze deden naar verdacht overheidsop treden, de overheid aanklaagden of hun onvrede met het beleid uitten, zo zegt u (CGVS, p.11). Zoals aangehaald nam u naar eigen zeggen geen standpunt tegen de Iraanse overheid in. U haalt de namen aan van verschillende mensen waaronder Zam Roullah en Masih Alinejad, maar bevestigt dat u gelukkig geen harde oppositie voert en ze dit met u niet zullen doen (CGVS, p. 11), waardoor u opnieuw uw belang als socio-cultureel journalist, die de jaren voor zijn vertrek nauwelijks actief was, voor het Iraans regime niet aantoonst (CGVS, p. 12). Evenmin volstaat het feit dat u niet langer bereid bent om aan zelfcensuur te doen (CGVS, p. 17). Dat u in het verleden in uw socioculturele artikels en werken geen politieke ideeën uitte om uzelf en uw familie te beschermen en dat u dit in de toekomst opnieuw zou moeten doen kan niet beschouwd worden als vervolging of reële schade. Bovendien maakt u duidelijk dat u uw eigen prioriteiten stelt waar uw eigen belang en dat van uw vrouw en kinderen voorrang heeft, waardoor u ervoor kiest om sociaal en cultureel te schrijven en zelfs nauwelijks nog actief was de laatste jaren in Iran (CGVS, p. 5,

12-13, 17). Gevraagd of u niets anders zou kunnen doen van beroep, antwoordt u dat journalistiek het enige is dat u kent, en u zou sterven als u iets anders zou moeten doen (CGVS, p. 17). Nochtans haalt u tegelijkertijd aan dit wel te willen doen voor uw familie (CGVS, p. 17). Het is frappant dat u aanhaalt niets anders te kunnen doen en dat u niet langer bereid bent om aan zelfcensuur te doen, terwijl u nauwelijks nog actief in Iran was omdat u uw vertrek voorbereidde en geen argwaan wou wekken (CGVS, p. 8, 12). U verklaart zelf dat u voor uw vertrek ervoor zorgde dat uw profiel minder gevoelig werd en dit na uw aankomst in België zo houdt (CGVS, p. 12-13). Derhalve moet er besloten worden dat u niet heeft aangetoond dat het niet kunnen tewerkgesteld zijn in de sector van uw keuze voor u vervolging of ernstige schade inhoudt. Op basis van uw voorbije en huidige activiteiten kan niet geconcludeerd worden dat u een bedreiging vormt voor het Iraanse regime en dat u daarom vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Naast de vaststellingen omwille van de aard van uw werk in Iran kan er evenmin uit de problemen die u en familie in Iran hebben gekend afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming heeft. Zo heeft u overigens nooit dreigementen gekregen op uw publicaties. Behalve dan dat sommige werken gecensureerd werden en het feit dat u zich, net zoals vele andere journalisten, na de commotie in verband met de protesten, elke zes maanden een gesprek moest ondergaan waar u vragen werden gesteld over uw werk en of jullie als journalist meer informatie hadden over wie deze beweging in gang zette (CGVS, p. 9-10, 14; zie opmerkingen na persoonlijk onderhoud) kan niet volstaan als indicatie dat uw vrijheid en integriteit in gevaar zou zijn bij terugkeer naar Iran, zoals u vreest. Dat de overheid via manipulatie en door hun vragen op een bepaalde manier te stellen er zou kunnen voor zorgen dat u toch in de problemen zou kunnen geraken is een hypothese die u niet hard maakt (CGVS, p. 9-10, 14). Eveneens haalt u foltering aan als middel die de Iraanse autoriteiten soms gebruiken om mensen zaken te doen bekennen die ze niet deden (CGVS, p. 10, 14). Deze veronderstellingen gaan uit van de intrinsieke waarde van uw journalistiek werk voor het Iraanse regime en minstens het vermoeden van oppositiepraktijken die ze met zich zou meedragen. Zoals eerder aangehaald slaagt u er door de aard van uw werk en uw voorzichtige inborst er niet in om aan te tonen dat u van belang zou zijn voor de Iraanse staat. Verder vermoedt u dat de autoriteiten uw huis in de gaten hielden en de autoriteiten u opbelden na uw vertrek (CGVS, p. 13-14). Niet alleen betreft dit opnieuw speculatie van langs uw kant, u bent ook tegenstrijdig in uw verklaringen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de autoriteiten, meer bepaald de Sepah, na uw vertrek naar uw vrouw gekomen is om te vragen waar u was. Uw vrouw zou hen toen geïnformeerd hebben dat u weg was waarop ze zeiden dat u dringend naar hen moest gaan om informatie te verschaffen (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 23.02.2021). Echter vertelt u een ander verhaal tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaart u dat uw vrouw tot op heden zelf niet gecontacteerd werd door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 13). U haalt wel aan dat uw vrouw u inlichtte dat er enkele telefoonoproepen waren met een anoniem nummer en dat voor u duidelijk is dat het over de autoriteiten gaat aangezien u dit al meemaakte in het verleden (CGVS, p. 13-15). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen antwoordt u plots dat uw vrouw de telefoon opnam en dacht dat het een collega kon zijn of een bedrijf betreffende water of elektriciteit waarop zij hen informeerde dat u niet in het land was (CGVS, p. 18). Nochtans had u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald dat uw vrouw niet gecontacteerd werd (CGVS, p. 18). Hierop antwoordt u dat zij inderdaad niet gecontacteerd werd aangezien de Iraanse autoriteiten uw gsm belden die bij uw vrouw lag, dus haar niet hebben gecontacteerd (CGVS, p. 18). Uw vergoelijking doet wenkbrauwen fronsen en kan niet overtuigen. Bij de DVZ vertelde u nadrukkelijk dat Sepah naar uw vrouw gingen om te vragen waar u was. Verder vertelt u dat er alarmbellen afgaan bij de autoriteiten aangezien u uw telefoon niet beantwoordt en ze nu zoeken waar u zou kunnen zijn (CGVS, p. 14). U vermoedt dat de autoriteiten nu achter uw gezin gaan aangaan omdat uw gezin uw zwakte is (CGVS, p. 14), maar u houdt u het bij loutere vermoedens. Uw these dat de Iraanse overheid probeert te ontdekken waar u verblijft is opmerkelijk daar u Iran op legale wijze met een visum voor België per vliegtuig verliet (Verklaring DVZ, vraag 32). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u of uw familieleden in die mate problemen kenden omwille van uw vroegere tewerkstelling dat er een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aangenomen kan worden.

Verder blijkt ook dat u vreest om gezien te worden als een spion door uw verblijf in België aangezien Assadollah Assadi gearresteerd werd in België en u zich nu in het huis van de vijand bevindt (CGVS, p. 11, 15). U haalt aan dat u geen gewoon mens bent, maar een journalist (CGVS, p. 15). U geeft toe dat er geen concrete aanwijzingen zijn waardoor u gezien zou worden als spion (CGVS, p. 15), maar speculeert opnieuw dat de overheid kan zoeken en blijven zoeken tot ze iets vinden waarvan ze u zouden kunnen beschuldigen (CGVS, p. 11). Ook dit is een blote bewering waarvan u niet slaagt deze te staven en bijgevolg niet aannemelijk maakt dat u louter door het feit dat u vroeger als journalist tewerkgesteld was en in België verblijft gezien zal worden als een spion. Hierbij dient nogmaals in herinnering gebracht te worden dat u zich nooit als dissident journalist opstelde of zelfs maar een gevoelige mening of insteek gaf, zoals hierboven aangehaald. Na het persoonlijk onderhoud voegt uw advocaat nog toe dat u een

International Federation Journalist (IFJ) kaart hebt uit Brussel, waarna u verwijst naar het potentiële gevaar om als spion te worden gezien (zie opmerkingen na het persoonlijk onderhoud). Echter had u deze kaart al sinds 2004, lang voor uw vertrek uit Iran en kende u daardoor geen problemen. Er kan hier aan worden toegevoegd dat u niet langer over een IFJ-lidkaart beschikt omdat deze is verlopen en u de voorbije jaren niet actief genoeg was in Iran om een nieuwe aan te vragen (CGVS, p. 8). U verwijst tevens naar de arrestatie van Ahmad Reza Djalali en Hamid Babaei (zie opmerkingen na het persoonlijk onderhoud). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw situatie helemaal anders is. Djalali en Babaei werden beiden gearresteerd door de Iraanse overheid omdat ze als houder van een legaal verblijf in Europa weigerden om te spioneren en/of omdat ze om dezelfde redenen als drukingsmiddel tegen de betrokken overheden gebruikt konden worden. Zo beschikt u niet over een verblijf in België, waardoor de Iraanse autoriteiten u niet kunnen vragen om te spioneren in België of de Belgische autoriteiten onder druk zouden kunnen zetten met uw arrestatie. De twee individuele gevallen van Ahmad Reza Djalali en Hamid Babaei komen niet overeen met uw casus. Het volstaat allerm minst om naar de situatie van derden te verwijzen om een internationale beschermingsnood te staven. Een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto aangetoond te worden en daar blijft u in gebreke. Daarnaast kan niet afgeleid worden dat een verblijf in België, waar u momenteel geen beroepsactiviteiten heeft die bepalend zijn voor uw problemen, voldoende is om als spion gezien te worden."

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontcrachten. Verzoeker doet aan de voormelde vaststellingen en motieven vooreerst immers op generlei wijze afbreuk door eenvoudigweg een aantal van de eerder door hem afgelegde verklaringen te herhalen en te bevestigen. Met deze loutere herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen, doet verzoeker namelijk geenszins afbreuk aan de veelheid aan voormelde, concrete, inzake en op basis van deze verklaringen gedane, vaststellingen.

Waar verzoeker daarnaast verwijst naar algemene informatie, kan worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Reeds hoger werd opgemerkt dat uit deze informatie niet blijkt dat verzoekers loutere verleden als sociaal en cultureel journalist (en dus niet als politiek journalist) zou kunnen volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, dat verzoeker met zijn verwijzing naar deze louter algemene informatie dan ook niet kan volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd en dat verzoeker zulks *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke situatie en omstandigheden dient aannemelijk te maken. Verzoeker slaagt hierin, gelet op de voormelde vaststellingen en motieven, hoegenaamd niet.

In zoverre verzoeker in de loop van onderhavige beroepsprocedure, en dit zowel bij zijn verzoekschrift als door middel van zijn aanvullende nota's, een aantal documenten neerlegt in een poging alsnog aannemelijk te maken dat hij weldegelijk en daadwerkelijk zou worden gevisieerd of vervolgd door de Iraanse autoriteiten, dient verder te worden vastgesteld dat aan deze documenten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Wat betreft de convocatie, dient immers te worden vastgesteld dat dit stuk slechts wordt bijgebracht in de vorm van een kopie van een afdruk. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën en afdrukken, kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht. Voorts kan ten aanzien van dit document worden opgemerkt dat dit een stuk betreft dat in wezen door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn aangemaakt. Voorts is het geheel niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten, die verzoeker voorheen zoals reeds hoger bleek duidelijk niet negatief bejegenden, die bovendien toelieten dat verzoeker zijn land op legale wijze, met gebruik van zijn eigen paspoort en met een studentenvisum en de toelating om te gaan verder studeren in België verliet en die volgens verzoeker zelf ook reeds lang wisten dat hij zijn land had verlaten (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.), verzoeker nadien, meer dan een jaar later en op 13 februari 2022, plots zouden oproepen voor een gehoor. Ook aan de brieven en e-mails die zouden uitgaan van verzoekers advocaat in Iran kan in dit kader niet de minste inhoudelijke bewijswaarde worden gehecht. Deze advocaat kan namelijk niet worden beschouwd als onafhankelijke, onpartijdige en objectieve bron. Het is immers diens taak om verzoekers belangen zo goed mogelijk te behartigen.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat verzoeker niet aantoot of aannemelijk maakt dat hij louter ten gevolge van zijn beroepsverleden als sociaal en cultureel journalist en/of ten gevolge van zijn verblijf in België zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker in de aanvullende nota die hij neerlegt ter terechtzitting in zijn verklaring verder beweert dat hij de laatste maand zou hebben deelgenomen aan de protesten van Iraniërs, dat hij in deze context een manifest en een petitie zou hebben gepland, voorbereid en verspreid en dat de Iraanse autoriteiten zijn familie telefonisch en per sms zouden lastigvallen om hem te doen zwijgen in België, dient te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn beweringen dienaangaande niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Derhalve kunnen deze beweringen niet worden aangenomen en toont verzoeker niet

aan dat hij daadwerkelijk zou hebben deelgenomen aan politieke oppositieactiviteiten en/of zulke activiteiten zou hebben gevoerd; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat hij daarbij een prominente rol zou hebben aangenomen, dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn en/of dat hij daardoor in de negatieve aandacht zou staan of riskeren te komen van deze autoriteiten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker voorheen, zoals duidelijk blijkt uit zijn hoger aangehaalde verklaringen, kennelijk nooit eerder politiek actief was.

Met betrekking tot de activiteiten die verzoeker daarnaast aanvoert, en dit in zijn eerste aanvullende nota, dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker zelf deze activiteiten omschrijft als (louter) cultureel. Uit de neergelegde stukken blijkt in dit kader dat er op een kleinschalig en lokaal filmfestival, 'Cinema Trottoir 2022', een kortfilm van verzoeker werd gespeeld met de titel *The story of a symphony*. Nergens blijkt daarbij of wordt daarbij door verzoeker aangetoond dat de Iraanse autoriteiten weet zouden hebben van dit filmfestival of deze film. Evenmin toont verzoeker ook maar enigszins aan dat of waarom deze film kritiek zou inhouden op of als aanstootgevend zou kunnen worden beschouwd door de Iraanse autoriteiten. Derhalve toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ingevolge het vertonen van deze film zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker herhaalt daarnaast dat hij niet religieus was en is, dat hij zijn naam wilde laten veranderen en dat zulks in Iran niet toegelaten is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter geheel terecht gesteld:

"Daarnaast haalt u als bijkomende reden aan dat u niet religieus bent en u uw naam niet kan veranderen aangezien het een misdaad zou zijn om de naam van Khomeini niet meer te dragen (CGVS, p. 3-4). Zo blijkt dat u al sinds uw middelbare school niet langer tot een religie toebehoort (CGVS, p. 18-19). Er dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen kende in Iran door deze geloofsafval, noch met de autoriteiten. Zo haalt u aan nog steeds respectvol om te gaan met alle religies en dit niet de reden is van uw verzoek (CGVS, p. 19). U bevestigt dat indien u dit voor uzelf houdt, u veilig blijft (CGVS, p. 19). Bovendien dient vastgesteld dat u hieromtrent ook geen enkele vrees aanhaalde bij het afnemen van uw verklaringen voor de DVZ (Vragenlijst CGVS). Uit het verlaten van uw geloof kan er dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. Over uw verklaringen over uw onvrede met uw voornaam dient opgemerkt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker zijn naam niet kon of mocht wijzigen in Iran, is op zich onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Zoals genoegzaam blijkt uit zijn voormelde verklaringen, gaf verzoeker voorts aan reeds sedert de middelbare school niet meer religieus te zijn. Aldus leefde hij decennialang als niet-religieus persoon in Iran. Verzoeker kon zulks ook duidelijk ongestoord doen. Hij haalde en haalt immers niet één concreet, ernstig en geloofwaardig, aan zijn niet-religieuze profiel gelinkt, probleem aan. Bovendien weerhield dit niet-religieuze profiel verzoeker er niet van om in 2005 terug te keren naar Iran en om ook nadien en wanneer hij jaarlijks korte reizen deed met zijn familie, dit voor het laatst in 2019, steeds vrijwillig terug te keren naar Iran. Verzoeker gaf bovendien duidelijk aan dat hij nooit slecht sprak over religies, dat hij respect had voor alle religies en dat, zolang hij het feit dat hij niet religieus is voor zichzelf houdt, veilig is. Hij had er voorheen persoonlijk ook kennelijk nooit enig probleem mee om discreet te zijn over het feit dat hij niet-religieus was en is. Derhalve kan niet worden ingezien waarom dit heden en bij een terugkeer naar Iran voor hem plots wel een probleem zou vormen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS zelf expliciet aangaf dat het gegeven dat hij niet-religieus was en is niet de (hoofd)redenen vormde voor zijn verzoek om internationale bescherming en nu verzoeker ook bij het afnemen van zijn verklaringen en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ hieromtrent geen enkele vrees formuleerde.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar het arrest *F.G. t/ Zweden* van het EHRM *in casu* niet dienstig en kan niet worden ingezien hoe deze rechtspraak op hem van toepassing zou (kunnen) zijn. Verzoeker maakt gelet op het voorgaande immers in het geheel niet aannemelijk dat hij zich in een vergelijkbare positie zou bevinden als de personen waarop deze rechtspraak betrekking had.

De benevens de reeds hoger besproken stukken neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien deze door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. De kopie van uw paspoort, melikaart, shenasnameh, (internationaal) rijbewijs, geboortecertificaat en legerdienstkaart vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit hetgeen niet ter discussie staat. Uw lidkaarten en deze van uw vrouw van de ‘International Federation of Journalists’ en ‘Association of Iranian Journalists’ tonen aan dat u en uw vrouw journalisten waren in Iran. De voorgelegde boeken van u vallen binnen het domein van de cinematografie terwijl uw vrouw haar boek handelt over archetypes van vrouwen binnen de mythologie. Dat uw vrouw over dit thema schrijft toont evenwel niet aan dat uw vrouw een vrouwenactiviste is zoals u beweert (CGVS, p. 10). Uw cinematografische boeken werden (deels) en met uw goedkeuring gecensureerd voor publicatie, zo werd uw boek over de film “Lost in translation” gecensureerd wegens te erotisch (CGVS, p.16). De door u opgesomde artikels werden – van één artikel legt u een vertaling neer – werden eveneens gecensureerd en niet gepubliceerd. Niet alleen laat u na aan te tonen dat er sprake was van censuur en dat u deze artikels ter publicatie aanbood, ook moet er vastgesteld worden dat zelfs indien deze artikels gecensureerd en geweigerd werden u gezien bovenstaande vaststellingen geenszins aannemelijk maakt dat dit gebeurde omwille van inhoud die door de Iraanse staat als dermate bedreigend werd ervaren dat u nood aan internationale bescherming heeft. Het inschrijvingsbewijs en uw studentenkaart tonen aan dat u ingeschreven was aan de Vrije Universiteit van Brussel, maar bevestigen uw relaas niet. De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijke onderhouden werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT